

Slike velikog formata koje izlažem nastale su u petnaest kvadratnih metara iznajmljenog prostora koji je podrhtavao od buke, zvuka rokenrola i svih njegovih derivata, koji su se puštali u kafani koja se nalazi tačno ispod. Da bih čuo muziku na svojim zvučnicima morao sam da je puštam najglasnije. Kretanje u malom prostoru i gradska kakofonija, u velikoj meri su definisali slike koje izlažem.

Šaram po platnu, crtam sisteme znakova, nanosim boju, gulim boju, prefarbavam. U zasedi sam. Uхватiti momenat. Uloviti nadahnuće. Sve podseća na nekakav lovački ritual, na lovca koji zvižduće melodiju ili proizvodi zvuk koji će isterati lovinu na čistinu. Na podu su razbacani papiri koji su se taložili nekoliko dana. Uočavam da je preko crteža stilizovane ljuske figure u pokretu, pao linijski crtež propelera. Uzimam ih u ruku, deluju mi skladno, čitav haos odjednom dobija red i smisao. U euforiji, crtam stilizovanu figuru sa propelerom umesto šake preko čitavog formata i bojim je crvenom bojom. Nezgrapno skačem u ritmu svinga koji svira Djuk Elington i razbacuje zvučnike svuda po prostoru. Kao da hodam po pijanim i drogiranim glavama koje urlaju dole. Svaki vrisak je život koji osećam u tom trenutku, a taj trenutak ispunjava čitavu prostoriju. Iz tube istiskujem zelenu boju na platno u težnji da je nanesem oko crvene forme. Razmazujem je drvenim delom četke i pokušavam da udaram ritam sa zvučnika. U nekom momentu se zaustavljam. Znam da je to to. Nemam dovoljno mesta da se udaljim od platna, da ga sagledam u celini zbog njegovih dimenzija i skučenosti prostora. Ipak, osećam sklad boja i formi. Pružam ruku i fotografišem. Počinjem da razmišljam o momentu u kojem se nalazim. Kada iracionalno nestane završen je kreativni čin. Zovem drugara i budim ga iz sna. „Treba mi treće oko“. Šaljem mu fotografiju. Doživljaj koji nudi kreativni čin jedna je strana novčića, a sva uslovljavanja od strane sistema koji nema sluha za pomenuti čin su druga strana. Zato se ljudi i vraćaju umetnosti. Uvek se radi o bacanju novčića. Drugar me je nazvao. Rekao je: „Ne diraj više.“

P.S.

Pre nekoliko dana otvorio sam drugaricin mejl. Prepričavala je svoje impresije Bliskim istokom i Jerusalimom u kojem boravi. Kao zanimljivost, napomenula je da je pre neki dan u Saudijskoj Arabiji lav pojeo svog gospodara. Poželeo sam joj dobro zdravlje, lep provod uz želje da svi lavovi pojedu svoje gospodare.